

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

34. Contra invitè morientes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

propugnator, tam pulchrè quàm breviter: Video aded, A
inquit, quàm in solatium nostrum, Resurrectionem futuram, o-
mnis Naturae medietur. Sol demergit & nascitur: astra labon-
tur & redeunt: flores occidunt & reviviscunt: post senium
arbuta frondeant: semina non nisi corrupta reviviscunt: ita
corpus in saculo, ut arbores in hyberno, occultant virorem a-
riditate mortis. Quid festinas ut cruda adhuc hyeme revivi-
scat & redeat? Expectandum nobis etiam corporis ver est. Scio
quod Redemptor meus vivit, & in novissimo die de
terrâ surrecturus sum.

§. 31. Spes celi.

Quid vis? quid optas? quid desideras? Vivere vis?
& mori non vis? Sic ergo vive, ut aliquando bea-
te vivas. Nam vivere, & non beatè vivere, genus est
non vive-
re beatè est
via ad
mortem.
Cant. c. 5,
v. 2.
Tob. c. 13,
v. 21. &
Apoc. c. 21,
v. 21.
Ps. 83, v. 5.
& Ps. 26,
v. 13.

rus: illic beatè vives, nam nec mala patieris, nec pati
poteris, quia illic nulla sunt. Ibi quod optabis, posside-
bis & possidere desiderabis, pelli possessione non po-
teris: & hoc te satiabit. Comedite amici, ait rex celi, & bi-
bite, & inebriamini charissimi. Convivium hoc finem non
habet, nihil illi triste succedet: quod hodie est aeternum
erit. Augustinus exclamat: O vita sempiterna, & sem-
piternè beata, ubi gaudium sine mœrore, requies sine
labore, dignitas sine timore, opes sine amissione, sa-
nitas sine languore, abundantia sine defectione, vita
sine morte, beatitudo sine calamitate, ubi omnia bona
in charitate perfecta, ubi species & visio facie ad fa-
ciem. Porta Ierusalem ex sapphiro & smaragdo adificabun-
tur: & ex apide pretioso omnis circuitus murorum ejus. Et,
platea civitatis aurum mundum, tanquam vitrum perluci-
dum. Et, Per vices ejus alleluia cantabitur.

Quocirca, Beati qui habitant in domo tuâ Domine, in
saecula saeculorum laudabunt te. Credo videre bona Domini in
terrâ viventium.

§. 32. Sussurra ad celum.

Ostende mihi gloriam tuam, ostende mihi omne bonum.
O quando dabitur lugentibus, corona pro cinere, o-
liva pro lacrimis, leum gaudium pro luctu, pallium laudis pro spinae mavoris?
Iob. c. 6, v. 8.
9. & 10.
Iob. c. 7, v. 2.
Ps. 14, v. 1.
Ps. 26, v. 4.
Ps. 41, v. 1.
2. & 5.
Ps. 54, v. 6.
Ps. 59, v. 10.
Ps. 64, v. 4.
Ps. 72, v. 1.
25. & 26.
Ps. 83, v. 1.
10.
Ps. 114, v. 9.
Ps. 119, v. 4.

Quis det ut veniat petitio mea; & quod expecto, tribuat
mihi Deus? Et qui cepit, ipse me conerit: solvat manum
& succidat me. Et hac mihi sit consolatio, ut affligens me do-
lore, non parcat, nec contradicam sermonibus Sancti.

Sicut cervus desiderat umbram, & sicut mercenarius præ-
solutur finem operis sui.

Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo, aut quis requie-
scet in monte sancto tuo?

Quam petii a Domino hanc requiram, ut inhabitem in do-
mo Domini, omnibus diebus vitae meae. Ut videam voluptatem
Domini; & visitem templum ejus.

Quem modum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita
desiderat anima mea ad te Deus. Sitivit anima mea ad Deum
fontem vivum, quando veniam & apparebo ante faciem Dei.
Hac recordatus sum, & effudi in me animam meam, quo-
niam transibo in locum tabernaculi admirabilis usque ad do-
mum Dei.

Quis dabit mihi pennas sicut columbae, & volabo & re-
quiescam.

Quis deducet me in civitatem munitam?

Beatus quem elegisti & assumpsisti, inhabitabit in atriis tuis.

Quam bonus Israel Deus his qui recto sunt corde. Quid mi-
hi est in celo, & a te quid volui super terram? Defecit caro
mea & cor meum: Deus cordis mei, & pars mea Deus in a-
ternum.

Quam dilecta tabernacula tua Domine virtutum! concu-
piscit & deficit anima mea in atria Domini. Melior est dies una
in atriis tuis super millia.

Placebo Domino in regione vivorum.

Hic mihi quia incolatus meus prolongatus est: multum in-
cola fuit anima mea.

Letatus sum in his quae dicta sunt mihi, in domum Domini Psal. 122.
v. 1.

Super flumina Babylonis illic sedimus & flevimus, dum re-
cordamur tui Sion. Quomodo cantabimus canticum Domini 4. & 5.
in terra aliena? Si oblitus fuero tui Hierusalem, obliuioni de-
tur dextera mea.

Educ de custodia animam meam, ad confitendum nomini Psal. 124.
v. 8.

tuo: me expectant iusti, donec retribuas mihi.

Cupio dissolvi & esse cum Christo.

§. 33. Solatia adversus mortem, compendia dantur.

Primum. Mors familiare nostrum hostem occidit.
Corpus. Nulla pestis ad nocendum efficacior hoste.
inquinatio, uti nullus fur domestico fure perniciosior: cedit hoste
Scimus: Caro concupiscit adversus spiritum, & spiritus ad-
versus carnem, hac sibi invicem adversantur.

Alterum. Mors ostium effingit in carcere, quo in-
cludimur. At nos veteres iniquos carceris saepe con-
suetudo loci, etiam inter compedes & injurias, non in-
vitos detinet. Aliter optaret Regum maximus, qui sol-
vi cupiebat & educi de custodia.

Tertium. Mors ingens onus detrahit. Corpus, quod
corruptur aggravat animam, & terrena inhabitatio deprimi
sensum multa cogitantem. Onere hoc detracto, meliora
restant hinc emissa. Nemo enatat cum hac sarcina.

Quartum. Mors peregrinationi nostrae finem impo-
nit. Quid est, inquit Gregorius, vita mortalis nisi via? Per-
pendite fratres mei, quale sit in via lassari, & viam nolle fi-
niri. Vita praesens laboribus plena est, & cum luctu agitur,
nec tamen sine lacrymis dimittitur.

Quintum. Mors periculis nos omnibus subducit.
Nemo tam beatus vivit, quin plurimis periculis obnoxius vivat.
periculis: & raro periculum in periculo vitatur. Ille
solus pericula omnia evasit, qui vivere desistit.

6. Mortis necessitas. Praclare dixit Romanus sa-
piens: Nullum est majus solatium mortis, quam ipsa morta-
litas. Vivere noluisti, qui mori non vult. Mors necessi-
tatem habet aequam & invictam. Quis queri potest in
ea conditione se esse in qua nemo non est? Prima pars
aequalitatis, est aequalitas.

Septimum. Mors Christi. Ad hanc contemplandam
hortatus Paulus: Per patientiam, inquit, curramus ad pro-
positum nobis certamen, aspicientes in autorem fidei & con-
summatores Iesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit cru-
cem. Membris ab hoc capite maximum est solatium;
nam ne mortem timerent membra, gravissimos mor-
tis impetus sustinuit caput. Auctor vitae moriendo cae-
lum relevavit; quid mori timeamus?

Octavum. Spes Resurrectionis. Quid exoptulantis
cum morte? non eripit hanc vitam sed intermittit. Illu-
cescet aeternus dies qui nos sepulchris evocet; resurge-
mus omnes. Hoc natura nobis variè commoustrat. Aes-
tas abijt, sed alter annus illam reducit. Hyems cedit;
referunt illam sui menses: solem nox obruit, sed hanc
dies abigit. Plurima, quae videntur perire, mutantur: sic
& nos morimur, aeternum vivemus.

Nonum. Ipsa immortalitas. Mors & finis est, &
transitus est: finis calamitatum, transitus ad immorta-
litem. Hinc in Sacris nostris mors proborum, dies
Natalis appellatur. Hinc ille ausus dicere:
Mors Christi huiusmodi est.

Et ne ullus hunc ludum expavesceret, idem praclare
cecitavit:

Non est, credite, poena quam videtis,
Qua punito tenui citata transit,
Nec vitam rapit illa, sed reformat.

Sic optimo cuique idem felicitatis principium est, qui
finis mortalitatis.

§. 34. Contra invitè morientes.

Ita passim vivimus; mortem metuimus, vitam negli-
gimus, invitè morimur. Quis non recusans, quis non
gemo

gemens exit? Atqui hoc ingrati est, non esse contentum
concesso tempore. Semper, inquit Seneca, pauci dies erunt, si
illos numeraveris. Cogita non esse summum bonum in tempore,
quantumvisque est, boni consule. Ut prorogetur tibi dies mortis,
nihil proficit ad felicitatem: quoniam mori non sit beatior vita,
sed longior. Quantum satis est, non aliorum annos computare,
sed suos benignè estimare, & in lucro ponere? Hoc me vita tem-
pore dignum iudicavit Deus hoc satis est. Potuit plus; sed hoc
monet: *Horat. l. 1. quoque beneficium est. Opportunè hic vates Venulinus*

monet: *Exat. contentus tempore vita.*

Cedat, uti conviva satur
Quis ferat convivam illum, qui ad lauri convivii epilo-
gum dicat: Nondum comedi satis. Quis illum hominem
laudet, qui è vitâ discedens queratur: Non vixi satis, lu-
geatque tanquam vita medio actu rerum abrupta sit.
Non turpis solum sed vana est ejusmodi querela. Fixus
est terminus; seu longa fuerit vita, seu brevis finienda
est. Ita placet auctori vita.

Lussisti satis, edisti satis, atque bibisti,

Tempus abire tibi est.

Insigniter Epictetus: Celebritas, inquit, finita est. Exi:
discede ut gratus, ut verecundus, da locum alius: oportet alios
nasci, ut & tu natus es; & natos habere locum, & habitatio-
nes, & victum. Si vero primi non decesserint, quid relinquitur?
Cur insatiabilis es? Cur satisfieri tibi non potest? Quid angis &
coarctas mundum? Sed insignitus Epicteto Augustinus:

Vndecunque, ait, volueris Deus, ut exas hinc, paratum te in-
veniat. Iniquus enim es, non possessor domus. Locata est enim
tibi domus. Domus ista tibi locata est, non donata: estis nolis,
migrabis: & non cum tali conditione accepisti, ut quasi tem-
pora certa tibi sint. Quid dixit Dominus Deus tuus? Quan-
do volueris, cum dixeris, migras, paratus esto. Expello te de
hospitio, sed dabo domum. Iniquus es in terrâ, possessor eris
in celo.

Delitias celestes avidius expectat, firmius sperat, qui
terrâ delitiis seipse privat. Certè

Cui durior vita est, minus mortem timet.

§. 35. Moribundi scopulus, dilatio.

Moribundi sanos, moribundi agrotos; moribun-
di etiam monendi nobis sunt, ut caveant hoc
scopulum, DIFFERRE. Quot hominum millia vel hanc
unam ob causam male finierunt, quia distulerunt mi-
nimè differenda. Quid crastinum, quid perendum,
in moribunde, saluti tue destinas? crastinus dies, tuus
non est, hodiernus est. Hodie, quæso, hæc hora; jam
age quod agendum est, cras aut pendie ubi tu eris?

Narrat Amylius & Plutarchus, Thebanorum exu-
lum cum exercitu adventum optimatibus Thebanis
nuntiatum fuisse, at illos vino epulisque deditos id de-
spexisse: quin etiam ad eum qui summum magistratum
Thebis gerebat litteras delatas, quibus omnia exulum
consilia detegebantur, & jam in convivio accubanti esse
redditas, quas ille ut erant signatas, pulvino subiciens:
In crastino, aiebat, res severas differo. Sed hic ipse dilator
cum suis eâ nocte interfecit. Ita Mors cunctatores
soler obrueret; dum deliberant, dum moliantur, dum
differunt, adest illa & spiculo ferit improvisò. Augusti-
nus monitor fidelissimè, dicentem, Cras bene vivam, sic
instruit: Indulgentiam tibi promissit Deus, crastinum diem ti-
bi nemo promissit. Si malè vixisti, bene vive jam hodie. Stulte
hac nocte auferetur à te anima tua. Non dico, quæ preparasti
eius erunt; sed secundum quod vixisti, ubi eris? Vocat te nunc
Deus, exhortatur te nunc, expectat donec respicias, & tu tar-
das: Non enim modo sic longanimitas in sustinendo, ut nunquam
jussus in vindicando. Distribuit tempora. Noli ergo dicere, Cras
me convertam, cras Deo placebo; omnia hodierna & crastina
dimittuntur mihi. Verum quidem dicas, quia Deus conversioni
tue indulgentiā promissit, sed dilatori tuam diem crastinum non
promissit. Non tardes cōverti ad Dominum, subito enim

A venit ira illius, & in tempore vindictæ disperdet te.
Præveniendus est dies qui prevenire consuevit.

§. 36. Moribundi dolores & terrores.

Valde serium negotium est Mori, & raro sine do-
loribus aut angoribus peragitur. De his disertè est nego-
tium. Tertullianus: Evenit sepe, inquit, animam in ipso divor-
tione agitari, sollicitiore obruta, extraordinaria loquacita-
te, dum ex majore suggestu, jam in libero constituta, per super-
fluum quod adhuc cunctatur in corpore, annunciat, quæ videt,
quæ audit, quæ incipit nosse.

Narrant Cunonem Malburchiensis oppidi dominum
annis quadraginta, moribus parum probatis vixisse, de
in mutata mente religioni ultimum vitæ triennium im-
pendisse, & piè prius obiisse. Eo tempore cacodem.
mon, qui feminam infecerat, falsus est, quindecim mil-
lia diabolorum in Cunonis morituri cubiculum conve-
nisse: tantum autem abfuisse ut nocuerint moribundo,
ut ne quidem accedere propius potuerint, validis cla-
vibus moribus constatorum repulsi. Ita ludibrio religiosos
vires precantes descripsit. Questus insuper est; Cuno-
nem sibi suisque ereptum iniquissimè, ut qui Deo non
nisi triennium solum, vitæ & inferorum dominis, ipsos
quadraginta annos servivisset.

Deus bone, tot millia hostium ex Erebo conven-
runt, ad unci hominis obsequium exitum! Qui terre-
ri non vult mortuum, mori mature discat. Mortem ne-
mo amicam habet, nisi qui cogitat præsentem dum ab-
est; sed dictis fidem astruent sequentia.

Ioanne Climaco teste, Homo religiosus & solitarius,
sed vitæ remissioris, ad extrema perductus, horam unam
jacuit jam omnium iudicio defunctus. Ebi ad se rediit,
præsentem, quotquot aderant, enixius rogavit, loco ce-
derent. Egressis omnibus, mox tuguri aditum lapidi-
bus obstruxit, arcto solum fœamine relicto, per quod
cum pane hydria transmitteretur. Hic ille à seipso in
hunc orceret damnatus, totis duodecim annis cum ne-
mine loqui, assidue suspirare, altum gemere, uberius la-
crymari, præter panem & aquam nihil degustare. Sic
attonitus vultuque ferè immoto sedebat, & ea quæ sub
excessum viderat, fixissimo cogitatu, altissimaque men-
te apud se identidem volubatur, tacitis interea lacryma-
rum rivulis continenter per genas defluentibus. Hoc vi-
tæ tenore annis duodecim exactis, cū morti esset proxi-
mus, religiosi accolæ rupto pariete, vi aditum sunt emo-
liti, jamque moribundum circumstantes impensissimè
rogarunt, aliquid sui momentum, admonitunculam
virtutis stimulum relinqueret, nec tamen aliud impe-
trarunt, quam has solummodo voces: Nemo qui revera
mortis memoriam agnovit, precare unquam poterit.

Consideret Lector, ait Robertus Bellarminus, hanc Doctissimus
historiam esse, non fabulam, & ab illo scriptam, qui & sanctissima-
vir sanctus erat, & scripsit quæ propriis oculis vidit, &
quæ propriis auribus audiit. Hoc Bellarmini de narra-
tione illa iudicium.

Ex his non difficile est conjectare, quos dolores &
terrores mors afferat, iis præsertim, qui remissius aut la-
scivius vixerunt. Sanè si quis mortem, & ab hac æter-
nitatem seriis cogitationibus in animum admitteret, si
non totos dies & annos, creberrimè profectò attonitus
federet, & ad unum hoc sese disponderet quod hominum
nemo non potest non experiri.

Bernardus iure commonet: Moriendi vocatio, tua sit De modo bo-
emendatio. Non tibi obeit esserti sine præcoe, humari ne vivendi
sine pompâ, putrescere sine famâ, abjici sine titulo, mo-
do non sepeliaris in inferno.

§. 37. Moribundi promptus animus.

Calix salutaris accipiam, & nomen Domini invocabo. Psal. 115.
Calix iste amari quidem est, illum tamen bibis.
ipse meus Servator, & ex cruentâ trabe eundem mi-
hi exhaustiendum propinavit. Calix iste fatale mortis
pocu-